

Prius aeglustas suure värava ette jõudes sõitu ja juht pööras end istmel ringi, et selja taha vaadata. Ta nimi oli Mo, lühend Mohammedist, nagu Lulu oletas. Mees oli neljakümnendates ja käitunud ideaalse Uberi juhina, pakkudes oma kundlele enne Oxfordi kesklinnast teele asumist käte desovahendit, värskendavaid pastille ja pudelivett, ning küsinud, millist muusikat naine tahaks reisi ajal kuulata. Ta paistis üllatuvat, kui Lulu auto juurde astus, Conrad olal, aga kui tal ka oli mingeid vastuväiteid kalingurmuustrilise kassiga auto jagamise osas, siis oli ta need endale hoidnud. Conrad seisis istmel Lulu kõrval, käpad vastu klaasi toetatud, ja kiikas eemalt paistva maja suunas. Lulu nägi kassi peegelpilti aknaklaasil: looma pea parem külg oli põhitoonilt must, nina ja suud ümbritses valge laik ning vasak näopool oli pruun ja valge.

„Kas see ongi või?“ küsis Mo. „Näeb välja nagu hotell.“

„Näeb tõesti.“

„Te ütlesite, et see on elumaja. Aga GPS juhatab mind siia.“

„Küllap see siis ongi õige koht,“ ütles Lulu.

„Mõnikord GPS eksib.“

Nende ees oli kaks peaaegu kolme ja poole meetri kõrgust musta värvi sepistatud väravapoolt, mis olid mõlemad lahti. Kummalgi pool väravat seisis ilma käes kulunud kivitorn, need olid kahe ja poole meetri kõrguse müüri ühendatud. Asfaltteeritud sissesõidutee kulges läbi mitmesaja ruutmeetri suuruse hästi hooldatud muruplatsi nelja massiivse korstnarühmaga George'i-aegse häärberi juurde. Maja ette oli pargitud mitu autot ja kaubikut. Mol oli õigus: kõik meenutas tõepoolest hotelli.

Conrad pöördus üle öla Lulu poole vaatama. „Mjäu!“ ütles ta ja sihtis pilguga rõhutatult parempoolset torni. Müüritisse oli paigaldatud messingsilt kirjaga HEPWORTH HOUSE.

„See on kindlasti õige koht,“ ütles Lulu.

„See siis ongi elumaja?“ Mo kergitas mõlemat kätt roolilt ja pööras peopesad ülespoole. „Ühe pere elamine?“

„Minu sõpradel ei ole lapsi,“ tähendas Lulu.

„Niisiis elab siin vaid kaks inimest?“ Mees vangutas pead. „Uskumatu. Nad peavad olema väga rikkad.“

„Nii see vist tõesti on,“ ütles Lulu.

Mo asetas käed taas roolile, juhtis Priuse sissesõiduteele ning sõitis midagi omaette pobisedes edasi. Lulul polnud raske mehe häämingut mõista. Maja oli hingematvalt kaunis ja nii suur, et selle kahele inimesele elupaigaks olemine tundus tõesti arusaamatu. See ei sarnanenud sugugi Julia ja Bernard Grenville'i eelmise koduga, väikese ridamajaboksiga, mis asus Oxfordi kehvemapoolses kandis. Majal endal polnud väga vigagi, kuid kuritegevuse tase oli piirkonnas üks kõrgemaid linnas ja õhtusöögi ajal oli tööle hakanud vähemalt poole tosina auto signaalsatsioon. Aga see kõik oli toimunud kuus aastat tagasi, ajal, mil Bernard oli veel läbi häda pinnal püsiva antiigipoe omanik ja Julia töötas laboriteadlasena. Ilmselgelt oli nende käsi vahepeal palju paremini käinud.

Lulu ja Julia olid enam kui kolmekümmend aastat head sõbrad olnud. Nende teed olid esmakordselt ristunud ajal, mil Julia oli olnud kriminalist ja Lulu Stoke Newingtonis patrullpolitseinik. Sõprus oli edasi kestnud ka siis, kui Julia ja ta abikaasa Londonist lahkusid ja Oxfordi kolisid. Kutse Bernardi kuuekümnenda sünnipäeva auks korraldatud peole oli saabunud ootamatult, kuid Lulu oli selle innukalt vastu võtnud – tal polnud midagi kiiret käsil ja ta tahtis kangesti teada, mis sõpradega vahepeal juhtunud on. Julia oli maininud, et nüüd, mil nende firma on börsile minemas, on neil rahaga lahedam, kuid ilmselgelt oli tegemist olukorra väga tagasihoidliku iseloomustusega.

Mo peatas oma Priuse säravvalge Bentley kõrval. „Kena päeva,“ ütles mees. Ta vaatas Bentley poole ja ohkas. „Vaat see on alles vinge auto.“

„Eks ole?“ ütles Lulu. Viimane kord, kui ta Bernardi ja Juliaga kohtus, sõitsid need kolm aastat vana Ford Fiestaga. Ta avas ukse ja Conrad hüppas autost välja. Lulu väljus samuti autost, võttis kassi sülle ja sulges ukse. Mo heitis Bentley suunas veel ühe kadeda pilgu ja sõitis siis minema.

Lulu aitas Conradil oma õlgadele ronida ja kaela ümber kerra tõmbuda. „See maja on vapustav,“ ütles kass. Conrad polnud linna keskelt alanud kaksikümmend minutit kestnud sõidu ajal sõnagi poetanud. Lulu oli ainus inimene, kellega ta rääkis. Kui lähikonnas oli veel keegi, ütles ta kõige rohkem „mjäu“. Lulu oli viimaks sellega leppinud, et Conrad oskab rääkida, ehkki endiselt tuli ette hetki, mil ta arvas, et näeb und ja kui ta ühel päeval ärkab, siis selgub otse loomulikult, et Conrad ei räägi. Sest kassid ju ei räägi. See on üks möödapääsmatuid tõsiasju. Ainult et Conrad siiski rääkis. Ta oli erakordne kass, ehk lausa ainus omasugune. Kass oli kalingurmustriga. Seda nimetati sageli ka kilpkonnamustriks, kuid Lulule polnud see nimetus kunagi meeldinud, sest Conrad ei sarnanenud kuidagi kilpkonnaga. Paljud kalingurvärvilised kassid olid emased, kuid Conrad oli tõepoolest erakordne. Üsna mitmes mõttes.

„Midagi sellist ma küll ei oodanud,“ ütles Lulu. Ta silmitses neist vasakule ritta pargitud autosid. Üks sõidukitest oli Thames Valley politseijaoskonna eraldusmärkidega Mercedes Sprinteri furgoon, teine silmatorkamatu sinine Ford Mondeo, milles naine tundis instinktiivselt ära politseiauto. Lisaks seisis seal veel valge BMW, hall Volvo ja sinine Range Rover, kõik vähem kui aasta vanad.

„Sa ütlesid, et nad on teadlased.“

„Ainult Julia. Ta õppis ülikoolis kriminalistikat, aga tegi siis doktorikraadi viroloogias. Ta abikaasa on kunstikaupmees. Või tegelikult antiigi. Aga viimasel ajal aitab ta ennekõike naist tolle firma juures.“

„Millega see tegeleski? See firma?“

„Julia seletas küll, aga ma ei pööranud sellele erilist tähelepanu. Midagi seoses vaktsiinidega, aga nende kasutatud tehnikatest on kasu ka üldisemalt, igat sorti haiguste puhul.“ Naine sirutas käe ja sügas kassi lõua alt ning too hakkas nurru lööma. „Tead mis, ma palun tal seda kõike mulle uuesti selgitada ja siis kuuled sa neid asju otse algallikast.“

„Olgu öeldud, et ma pole sellest väljendist kunagi aru saanud. Mis sellel veega pistmist on? Oled sa kunagi kuulnud allikat rääkimas?“

„Nojah, kui nüüd aus olla, siis ega kassidki ju räägi.“

„Tõsi ta on, mina olen eriline.“ Kass kirtsutas nina.

„Oi, ma ütleksin, et lausa ainukordne.“

Lulu astus välisukse juurde. Selle keskel laiutas hiiglaslik lõvi-peakujuline messingist koputi, kuid ukse kõrval paremat kätt oli ka messingkellanupp. Ta vajutas seda, kuid majast polnud miskit kuulda. „Mis sa arvad, kas see töötab?“ küsis ta.

„Raske öelda,“ vastas Conrad. „Äkki peab teenijatüdruk nüüd üles otsima toapoisi ja toapoiss ülemteenri ja seejärel peab ülemteeneri ukse juurde jõudma.“

Lulu naeris. „See on tõepoolest väga suur maja, mis?“

„See on hiiglasuur,“ vastas Conrad. „See on lausa häärber.“

Nad kuulsid samme ja siis vajutati linki ja uks avanes. Lulu oli peaaegu juba oodanud, et neid tervitab mundris uksehoidja, niisiis oli ta Juliat nähes meeldivalt üllatunud. Naine kandis kena sinist puuvillast kleiti ja ta heledad juuksed olid hobusesappa seotud. Need olid võrreldes viimase korraga, mil Lulu teda näinud oli, oluliselt säravamad. Lulu oli aastate eest juukseid värvimast lakanud ja leppinud nende halli tooniga, mida tema juuksur alati heahtlikult plaatinablondina kirjeldas.

Julia näole ilmus lai naeratus. „Lulu, heldeke, sa jõudsidki kohale.“

„Eks ikka. Mäletad, sa ise kutsusid mind?“

Julia laup tõmbus kipra. „Ja su õlal istub kass.“

„Jah, nii on tõesti.“

„Ei, päriselt, su õlal istub kass. Miks su õlal kass istub?“

„See on Conrad,“ ütles Lulu.

Julia hakkas naerma. „Su kaaslane?“

„Täpselt nii.“

„Njäu,“ ütles Conrad.

„Jumaluke, ta räägib.“

„Jah,“ kinnitas Lulu. „Räägib küll.“

Conrad hüppas ta õlalt maha ja maandus tuhmi mütsatusega ukسلävele.

Julia vaatas üle Lulu õla. „Kus su auto on?“

„Me tulime Uberiga.“

„Londonist?“

„Oxfordist. Me tulime Lõokesega.“

„Lõokesega?“

„Mu kanalipaadiga.“

„Te seilasite Maida Vale’ist siia?“

„Kanalipaadid sõidavad küll mootori jõul, aga jah.“

„Aga kas nende liikumiskiirus pole umbes kümme kilomeetrit tunnis või midagi säärast?“

„Pigem neli-viis kilomeetrit. Enam-vähem jalgsi liikumise kiirus.“

Julia kortsutas kulmu. „Kui kaua see siis aega võttis?“

„Noh, meil polnud kiiret, niisiis kaheksa päeva.“ Ta osutas Sprinteri kaubiku suunas. „Julia, mida politsei siin teeb?“

„Lulu, mul on su tuleku üle nii hea meel,“ ütles Julia sammukest ettepoole tehes ja saabujat kallistades. Ta suudles õhku ta mõlema põse kohal ja kallistas siis veel kord. „Eile juhtus nimelt midagi täiesti kohutavat.“

„Mida? Mis juhtus?“

Julia võttis Lulul õlgade ümbert kinni ja talutas ta uksest sisse. „Ma teen sulle tassi teed ja räägin seejärel kõigest,“ ütles ta.

Nad sisenesid kahe korruse kõrgusesse halli, mille kummaski otsas joonistas marmortrepp looke ümber umbes kolme meetri kõrguse tuhandetest klaasitükkidest kokku pandud lühtri. See nägi välja nagu sillerdav kristallkosk, kui Lulu pilgu üles lühtri poole tõstis.

„Siitkaudu,“ ütles Julia Lulut vasakule, koridori suunas juhatades. Koridoriseinu katsid moodsa maalikunsti taiesed, suured värvi-laikudega kaetud lõuendid. Koridori otsas asus köök. See oli üli-kaasaegne, täis kiiskavalget marmorit ja roostevabast terasest köögiseadmeid. Keskel oli hiiglaslik valgest tammest köögisaar, mille kohal rippuvaid vasest potte-panne ümbritsesid pool tosinat kroomist ja nahast baaripukki.

„Oo, siin on nii kena,“ ütles Lulu.

„On või? Minu meelest meenutab see hotellikööki, kus ollakse iga hetk valmis serveerima kaht tosinat Inglise hommikusööki. Bernard on meie pere peakokk. Mina saan vaevu muna keetmisega hakkama.“

„Kus Bernard on?“

„Nojah, Lulu, selles asi ongi. Kuule, ma tegelikult ei tahagi teed juua – kuidas sulle šampanja sobiks?“

„Šampanja?“

Julia avas suure külmiku ühe poole, sellest vaatas vastu pool tosinat šampanjapudelit. „Mulle kuluks midagi kangemat ära ja kuna ma pole sind nii kaua näinud, annab meie taaskohtumine selleks ideaalse ettekäände. Ja kui peaksid Buck's Fizzi kokteili tahtma, siis on mul ka apelsinimahla.“

„Mulle sobivad suurepäraselt kõik ettekäanded ühe joogi pruukimiseks,“ ütles Lulu.

„Suurepärane.“ Julia asetas šampanja lauale, võttis seejärel külmikust kannu apelsinimahlaga ja ulatas selle Lulule. „Võta sina see ja lähme talveaeda. Ja Conrad? Mida tema joob?“

„Vesi oleks suurepärane,“ ütles Lulu.

„Kraanivesi?“

„Njäu!“ ütles Conrad Juliale oma säravate roheliste silmadega otsa vaadates.

„See oli nüüd küll kindel ei,“ tähendas Julia.

„Talle meeldib Evian.“

„Kuidas siis teisiti,“ ütles Julia. Ta võttis külmikust pudeli Eviani vett ja andis selle Lulu kätte. „Siitkaudu,“ ütles ta ja osutas

hiiglaslikku talveaeda avaneva kahe poolega liugukse suunas. Ta ise võttis kaks šampanjapokaali ja klaaskausi ning šampanjapudeli ja astus Lulu kannul uksest sisse.

Talveaiast avanes vaade tohutule krundile, kus olid koha leidnud väike järveke, puust lehtla ja mitu kasvu- ja abihoonet. Kaugusest paistis mets. „See on lihtsalt imeline, Julia,“ ütles Lulu vaadet imetledes. „See on nagu mõisahäärber.“

„See ei ole veel päris kodu,“ sõnas Julia. „Aga asjad arenevad.“ Pea kohal pöörles kaks vägevate puidust labadega ventilaatorit. Ümmarguse klaasist plaadiga rotanglaua ümber oli paigutatud kolm prunnakate lilleliste patjadega ehitud rotangsohvat. Julia asetasklaasid, kausi ja šampanja lauale ja võttis ohkega istet.

Lulu pani apelsinimahla ja Eviani käest ja istus siis Julia kõrvale. Bernardiga oli ilmselgelt midagi viltu, kuid ta otsustas, et parem on lasta Julial endal sellest sobival hetkel rääkida. Lulu oli varasemas elus olnud politseinik ja enam kui küllalt inimesi küsitlenud. Mõnikord oli kõige lihtsam vaikida ja oodata, et kaasvestleja vaikuse täidaks.

Julia avas šampanjapudeli kergusega, mis lubas oletada, et ta on seda varemgi palju kordi teinud. Ta valas kahte pokaali pisut rüübet ja lisas seejärel apelsinimahla, sellal kui Lulu avas Eviani pudeli ja sortis kaussi vett. Lulu asetaskausi Conradi ette ja kassasus lakkuma.

Julia ulatas Lulule klaasi Buck's Fizzi kokteiliga. „Mul on nii hea meel sind taas näha,“ ütles Julia. Nad löid klaase kokku ja jõid. Conrad tõmbas end Lulu jalge ette kerra ja toetas lõua käppadele. „Millal me viimati kohtusimegi?“

Lulu sundis end naeratama. „Vist Simoni matusel.“ Lulu abikaasa oli surnud ja ta ise oli üsna varsti pärast seda Lõokese pardale kolunud. Uus algus.

„Issake, tõepoolest. Ongi nii. Mul on nii kahju, et ma olen eemale jäänud, aga meil oli lihtsalt firmaga nii palju tegemist. Meil polnud möödunud aastal sõna otseses mõttes ainsatki vaba päeva.“ Ta rüüpas jooki ja vaatas aknast välja aeda. Ta valmistus ilmselgelt

midagi rääkima. „Lulu, eile juhtus midagi kohutavat. Ma olen endiselt šokis. Siin toimus rööv, varastati mõned maalid ja üks mees sai surma. Bernard sai viga, ta on hetkel voodis.“

„Julia! Miks sa ometi midagi ei rääkinud?“

Julia naeratas mõrult. „Ma praegu räägin. Poleks olnud õige sulle kohe pärast üle ukسلäve astumist midagi säärast kaela lajatada.“

„Kas Bernardiga on kõik hästi?“

„Arsti sõnul saab temaga kõik korda. Talle tehti eile kompuutering ja kästi asju rahulikumalt võtta, kuid mingit jäävat vigastust ei paista olevat.“

Lulu surus käe suule. „Oi, Julia, see on kohutav. Miks sa homset pidu ära ei jätnud? Kõik oleksid seda mõistnud.“

„Me rääkisime sellest, aga me ei tahtnud, et selline jube sündmus Bernardi sünnipäevale varju heidaks. Kui me lubame sel end mõjutada, kestab see mõju igavesti. Tema sünnipäevast saab alatiseks meeldetuletus selle kohta, et meie majas tapeti keegi – see oleks määritud. Aga praegu me lihtsalt paneme selle toa ukse kinni, kus see juhtus, ja korraldame peo. Toome majja värsket eluvaimu ja liigume edasi.“

„Jah, küllap vist.“

„Lulu, „vist“ ei puutu asjasse. Aset leidis midagi kohutavat, kuid me ei luba sel oma käitumist kontrollida. Lisaks on kutsutud mitmeid VIP-külalisi, inimesi, kes on seotud meie firmaga. Me ei tahaks üritust nii lühikese etteteatamisega ära jättes neile eba-meeldivusi valmistada.“

„Ja politsei lepib sellega? Kõik need inimesed kuriteopaigas ringi sebimas?“

Julia muigas. „Nad ei röömustanud selle üle sugugi. Aga Bernard on koos ülemkonstaabli asetäitjaga kohaliku Rotary klubi liige ja helistas talle ning seletas kõik ära. Bernardi sõber kiirendas kriminaalsete tegevuse käiku ja täna õhtuks peaksid nad asjadega ühele poole saama.“

Lulu noogutas ja lonksas kokteili. „Kas ma võiksin näha tuba, kus see juhtus?“

Julia hakkas naerma. „Sa ei suuda tõepoolest hetkekski unustada, et olid kunagi politseinik, mis?“

Lulu naeratas. „Tunnistan end süüdi. Kas seda tuba käsitletakse endiselt kuriteopaigana?“

„Kahjuks küll. See väga meeldiv uurija, kes meile tuli, ütles, et loodetavasti antakse see täna pärastlõunal taas meie käsutusse, aga kui sa tõepoolest tahad sinna kiigata, võin lasta sul aknast sisse vaadata.“

„Ei, pole tarvis.“

„Sa oled nii naljakas, Lulu. Ma ju tean, et tegelikult tahaksid sa väheke ringi nuuskida, see on sul loomuses. Ja loomuse vastu ei saa võidelda.“

Lulu naeris. „Anna andeks, sa tunnend mind liiga hästi.“

Julia pani klaasi käest ja tõusis. „Lähme siis.“ Ta silmitses klaasi ja naeratas. „Kui järele mõelda, siis ma võtan selle ka kaasa.“ Ta võttis klaasi uuesti kätte.

Lulu vaatas alla Conradi poole. „Lähme,“ ütles ta kassile. „Jalutame pisut.“

Conrad tõusis, sirutas end ja hüppas diivanile. Ta näugus ja vupsas seejärel naise õlale. Lulu ajas end ettevaatlikult jalgele ja Conrad seadis end mugavasse asendisse.

„See on erakordne,“ tähendas Julia. „Kas õpetamine nõudis palju aega?“

„Ma sain asjale üsna kiiresti pihta,“ vastas Lulu.

„Ei, ma pidasin silmas ...“ Ta puhkes naerma, taibates, et Lulu teeb nalja. „No nii. Läksin õnge, mis?“

Julia avas liugukse ja astus kiviplaatidega kaetud jalgrajale. Ta pöördus paremale ja Lulu järgnes talle. „Kui suur see krunt on?“ uuris Lulu aeda silmitsedes.

„Maja juurde kuuluv maatükk on umbes viie aakri suurune ja kivimüüri piiratud. Aga ka mõned sellega külgnevad põllud on meie omad. Need on kohalikele talunikele rendile antud.“

„Kuidas te seda kõike korras hoiate?“

„Oh, kõige raskema töö teeb ära aiahooldusfirma, ehkki Bernard ähvardab kogu aeg meile murutraktori soetada.“

Nende ees kerkis renoveeritud, uue kivikatusega kivist küün. „Sellest saab Bernardi ateljee, kui ta viimaks taas maalima hakkab.“

„Ma mäletan, et ta oli väga hea kunstnik.“

„Minevikuvorm on igati sobilik,“ tähendas Julia. „Ta pole kaks-kümmend viis aastat pintsli kätte võtnud. Raha ta sellega ei teeniks. Aga kui kõik sujub plaanipäraselt, on tal taas maalimiseks aega, ja siin hakkab ta seda tegema.“

Naine pööras ümber nurga ja juhatas Lulu majataguse avara ja kõrge terrassi suunas, mille nurkades seisis massiivsed kivist vaasid. Kolmest küljest viisid terrassile trepid. Kaugemalt paistis mets ja Lulu märkas liikumist. Kätt silme ette varjuks tõstes taipas ta, et puude vahel liigub ringi viis-kuus politseinikku. „Julia, mis seal toimub?“ küsis ta metsa suunas osutades.

Julia pöördus vaatama. „Aa, nad otsivad seda piirkonda läbi. Vargad suundusid sinnapoole. Küllap nad loodavad mingeid juhtlõngu leida.“

Julia läks astmetest üles ja Lulu järgnes talle. Suurtes kaunistustega keraamilistes pottides kasvasid puud, millele oli antud loomade kuju. Silma hakkasid istuv koer, delfiin, lõvi ja mingit masti lind. Kahe majale lähima urni ümber oli veetud sinivalge politsei sündmuskoha tähistamise lint, ilmselgelt oli selle eesmärgiks takistada klaasukse kaudu siseneda soovijaid.

„See on kabinet,“ ütles Julia. „Me mõlemad Bernardiga töötame seal, see on üks meie lemmikruumidest majas. Ehkki kas see ka juhunu järel nii olema saab ... noh, eks me näe.“ Ta naeratas mornilt.

Lulu astus politseilindi juurde. Üks klaastahvlitest oli katki. Ta piilus läbi augu tupp. See oli väga suur ja kahte koridori viivat ust nähes taipas naine, et tegemist on kahe ruumiga, mille vahesein on eemaldatud. Toa kummaski otsas seisis kirjutuslaud. Parempoolne oli klaasist ja kroomitud detailidest ning sellel seisis kaks suurt Apple'i kuvarit, teine oli vana tammest kirjutuslaud, mille välimus lubas arvata, et kunagi asus see mõne Napoleoni-aegse kindrali staabis.

Conrad hüppas Lulu õlalt maha ja maandus tuhmi mütsatusega kiviplaatidele.

„Siitkaudu nad siis sisse saidki?“ küsis Lulu.

„Tundub nii. Ja lahkusid sama teed pidi.“ Julia viipas šampanjapokaaliga metsa suunas. „Ilmselt jooksid nad üle muruplatsi puude vahele.“

„Mis seal teisel pool metsa on?“

„Põld. Kartulid. Ja sealt edasi Featherdowni farm. Seda peab vana härra Reynolds. Ta rendib meie käest põldu. Ma ei mäleta, kui palju ta selle eest maksab, aga tasu sees on nii palju kartuleid, nagu me süüa jõuame.“

Lulu vaatas taas aknast sisse. „Kahjustusi ei paista eriti olevat?“

„Ei ole jah. Ainult põrandal on pisut verd.“

„Ja see mees, kes suri – kes ta selline oli?“

„Kindlustusmaakler, kes Bernardiga poliisi tingimusi arutas. Nad murdsid sisse ja ründasid Bernardit ja maaklerit ja pagesid koos mõne maaliga.“

„Kas sina olid ka majas?“

Julia raputas pead. „Ma olin lilleseadja juures, arutasin homseid lilleseadeid ja kontrollisin, kas tordiga on asi kontrolli all. Omamoodi mul vedas, et mind siin polnud, aga samas, kui ma oleksin olnud, siis oleksin võib-olla saanud ...“ Ta kehitas õlgu. „Ma ei tea, ma tunnen end äraoleku tõttu süüdlaslikult.“

„Mitu röövleid oli?“

„Ma tegelikult ei tea.“

„Noh, kindlasti on Bernardil hea meel, et sind siin polnud.“

Conrad surus nina vastu klaasi, et paremini kabinetti näha.

„Ta on nii armas,“ tähendas Julia. „On ta sul igal pool kaasas?“

„Põhimõtteliselt küll.“

„Sa mainisid, et ta nimi on Conrad? Kassi kohta võrdlemisi ebaharilik nimi. Miks sa talle sellise nime panid?“

„Mina ei pannudki.“

„Oo, ta on siis varjupaigast päästetud kass?“

„Ma arvan, et tegelikult päästis tema minu,“ ütles Lulu. Ta kummardus ja Conrad kalpsas ta õlgadele. „See terrass on imeline,“ tähendas Lulu kõneainet muutes, kuna ta ei tahtnud Juliale öelda, et Conrad oli endale ise nime valinud. Lulu oli juba ammu sellega harjunud, et Conrad räägib, aga kuna kass oli selgeks teinud, et tal pole kavas mitte kellegi teisega rääkida, oli ilmselt mõistlikum sedalaadi asjad enda teada jätta.

„Meil oli kavas ilusa ilma korral pidu siin pidada,“ ütles Julia. „Pidime lauad välja tooma ja murule aiatelgi paigutama. Aga pärast kabinetis juhtunud ...“ Ta tegi grimassi ja jättis lause lõpetamata.

„Ma ei tea. Kui piisavalt palju inimesi läbi selle toa terrassile liiguks, võiks see halbu mälestusi kustutada aidata.“

„Seal sees suri inimene, Lulu.“

„Nojah, seda küll. Aga see on ju väga vana maja? Ja vanasti surid inimesed ikka kodus. Arvatavasti on selles majas sajandite vältel arvukalt inimesi surnud.“

„Tõsiasi, mida kinnisvaramaakler mainida unustas,“ ütles Julia. Ta itsitas. „Sul on muidugi õigus. Me peame halvad mälestused minema uhtma, ja millest võiks rohkem abi olla kui peost? Vaatame, kuidas Bernard sellesse suhtub.“

2

Nad kõndisid piki majakülge tagasi ja läksid talveaia kaudu kööki. Seal jätsid nad klaasid köögisaarele ja Julia juhatas külalise läbi halli trepini.

„See hall on täiesti vaimustav,“ ütles Lulu pea kohal rippuva hiiglasliku kroonlühtri poole vaadates. „Kuidas te seda küll puhastate?“

„Oh, see tuleb asjatundjate hoolde jätta,“ vastas Julia.

„See on kindlasti kallis?“

„Täielik rõõvimine,“ vastas Julia. „See valmistati käsitsi Itaalias, just selle ruumi tarbeks. Ma ei julge mõeldagi, kui palju see maksta võis.“

„Te ei ostanud seda ise?“

Julia raputas pead. „Kui aus olla, tegi kogu sisustamistöo ära elmine omanik. Tõsi küll, me muutsime siin üht-teist, kuid see kõik vastab suuresti tema nägemusele. Raske on millegi juures vajakajäämisi leida. Sel mehel on hea silm.“

„Millega ta tegeleb?“

„Elatise teenimiseks? Ta juhib riskimaandusfondi.“

„Ja kaotas kogu oma raha ja pidi maja maha müüma?“

Julia naeris. „Ei, ta teenis nii palju raha, et see koht jäi tema jaoks väikeseks. Ta kolis koos mehega Hamptonsisse ja nad elavad nüüd sellest viis korda suuremas majas.“

„Mehega?“ Lulule jõudis asi kohale. „Aa, see oli niisiis geipaar. Kui tore.“

„Nad on armsad,“ ütles Julia. „Omanik pakkus, et laseb Bernardil ja mul järgmine kord, kui me Ühendriikidesse satume, nende uues kohas peatuda. Tema ja ta abikaasa on võluvad, tööpoolest võluvad. Minu jaoks oli ainsaks probleemiks nende kunstimaitse. Nemad armastasid vanu meistreid, ennekõike õlimaale. Mina ja Bernard

seevastu eelistame nüüdisaegsemat kraami. Või vähemalt pärast kuuekümnendaid valminud töid.“

Nad suundusid mööda avara trepi vasakpoolset haru üles. Seintel rippusid kõikjal suured maalid, nüüdisaegsed abstraktsete värvilaikudega kaetud lõuendid.

Trepist üles jõudes pöörasid nad vasakule, kus rippus veel maale. „Kust need kunstiteosed kõik pärit on?“ küsis Lulu. „Ma ei mäleta varasemast, et teil oleks nii palju maale olnud.“

„Me Bernardiga oleme alati kunsti kogunud, nagu sa tead. Oleme ülikooli lõpetamisest saati üht-teist ostnud. Paljud neist on pidanud siiani laos passima, see on tegelikult esimene maja, kus on kõigi nende välja panemiseks piisavalt ruumi. Ja eelmisel aastal oli meil tänu oma IPO-eelsetele investoritele nii palju raha, et Bernardi sõnul oli mõttetu seda nii madalate intressidega pangas hoida.“

„IPO-eelsete?“

Julia muigas. „See tähendab investoreid, kes ostavad osaluse ettevõttes enne selle osakute börsile minekut. Me saime kaks aastat tagasi kopsaka rahasüsti – just seetõttu meil ongi see maja ja palju maale. Tegelikult jõudsime selle majani ka töö kaudu. Maja eelmised omanikud olid suurinvestorid ja nad kutsusid meid siia, et me saaksime neile oma firma pakkumisest rääkida. Me armusime sellesse kohta kohe. Nemad investeerisid ja meie ostsime maja ära.“

„Õnnelik juhus.“

„Bernard ütles täpselt sedasama.“

Nad jõudsid valge ukseni ja Julia vajutas linki. Magamistuba oli sisustatud aasiapärasel stiilis Hiina kirstude, seinale riputatud kauni antiikse Jaapani siidkimono, hobuseid ja lohesid kujutavate nefriitkujukeste ja stiliseeritud Hiina hieroglüüfidega kuldse abstraktse maaliga. Tuba oli nii suur, et hiiglaslik voodi mõjus selles suisa väikesena. Bernard lamas kolme padja najal ja toksis midagi iPadi. Ta pani selle käest ja silmitses saabujaid üle prillide. „Lulu? Kui tore sind näha.“ Mehe otsmikku kattis lai side ja ta parem silm oli korralikult sinine. „Kas sul on kass õla peal?“

„See on Conrad,“ ütles Julia. „Lulu kaaslane.“

Conrad hüppas Lulu õlalt alla ja maandus voodi jalutsis seisvale hiinapärasele diivanile.

„Noh, sina oled ilmselgelt sõda pidanud,“ ütles Lulu üle värvi- mata tammelaudadest põranda astudes, et voodi serval istet võtta. „Mida sa ometi teinud oled?“

„Olin kabinetis ja tegelesin oma asjadega, kui kaks suusamaskis jõmmi sisse kargasid ja mulle ahjuroobiga vastu pead virutasid. Ja minuga koos olnud mehele andsid nad nii tugeva obaduse, et ta kolp purunes.“

„Aga miks?“

„Miks?“ kordas Bernard kulmu kortsutades.

„Ma pean silmas seda, miks nad sind löid?“

„Šokk ja jahmatus,“ ütles Bernard. „Nad tormasid sisse, kukku- sid meid nügima, siis krabas üks neist ahjuroobi ja hakkas meid sellega taguma.“

„Nad tulid sisse uksest? Klaasuksest?“

„Jah, terrassi kaudu.“

„See oli siis lukus?“

„Lukus?“

„No nad löid ju sisse pääsemiseks klaasi puruks.“

Bernard naeris kimbatusse sattunult. „Lulu, kas sa uurid seda juhtumit?“

„Ei, muidugi mitte.“ Naine patsutas läbi teki ta jalga. „Ma tahan vaid kindel olla, et sinuga niimoodi käitunud kurikaelad kätte saadakse, muud ei midagi.“

„Uurija, kelle nad siia saatsid, on väga põhjalik,“ ütles Julia. „Tal olid eile pärastlõunal kriminalistid kaasas ja nad on päev otsa krunti läbi otsinud.“ Ta vaatas Bernardi poole. „Lulu ütles, et me peaksime homme kindlasti peo terrassil korraldama. Halbade mälestuste minema peletamiseks.“

„See on hea mõte,“ arvas Bernard.

„Saad sa ikka alla tulla?“ küsis Julia.

„Ma usun küll. Tunnen end täna palju paremini.“

„Kui palju inimesi oodata on?“ uuris Lulu.

„Umbes kakssada,“ vastas Julia.

„Oh heldeke. Seda on palju.“

„Üsna paljud on äriparterid ja kontaktisikud. Niisiis saame üritusega kaasnevad summad kuludesse kanda.“

„Ah soo, sellepärast me siis peo korraldamegi,“ tähendas Bernard.

„Minu kuuekümnenda sünnipäevaga pole see kuidagi seotud.“

„See on läbi ja lõhki sinu sünnipäevaga seotud, aga kui juba asjaks läks, siis võime ka väheke raha kokku hoida. Ja meil on kõik juba ette ära makstud – seegi on põhjus pidu mitte ära jätta.“

„Oi, ärajätmine pole kunagi variant olnud,“ teatas Bernard.

„Ma ei lase paaril pätil oma elu ära rikkuda.“

„Oled ikka kindlasti selleks piisavalt terve?“ uuris Lulu.

„See silm näeb jube välja.“

„Küllap see on väljastpoolt vaadates hullem, kui asi tegelikult on,“ vastas mees. „Nad andsid mulle haiglas üsna kangeid valuvaigisteid.“

„Ja nad on kindlad, et sisemisi vigastusi pole?“

„Tomograafi piltide kohaselt on kõik hästi. Nende sõnul on mul väga kõva pea.“

„Noh, seda teame me kõik, kallid,“ tähendas Julia kelmikalt naeratades.

Bernard naeratas vastu ja viibutas seejärel naise suunas sõrme. „Kus sa praegu elad?“ pöördus ta Lulu poole.

„Ma elan kanalipaadil,“ vastas naine. „Sõitsin tegelikult sellega Väikesest Veneetsiast Oxfordi. Kogu mu eluruumi pind mahuks vaevata selle toa nurka ära.“

„Kas selle paadiga annab siis sõita?“

Lulu muigas. „Annab ikka.“

„Ja kas sellega pargitakse või sildutakse?“

„Mõlemad variandid sobivad. Mina olen pargitud Jerichosse. Mul vedas, meie saabudes asutas üks sell just minekule.“ Lulu vaatas ringi. Kaks liugust avanesid peeglitega kaetud kapiuksis täis riietumisalale. „Ma ei saa kuidagi üle sellest, kui imeline see maja on.“

„See meeldib meile ka,“ ütles Bernard.

„Ja teie maalikogu. See võtab lausa hinge kinni.“

„Julial on hea maitse.“

„Bernard, see ei vasta tõele!“ ütles Julia. „Temal endal on hea silm. Eriti uute kunstnike osas. Kui see minust sõltuks, kataksid meie seinu maalid pokkerit mängivatest koertest.“ Ta kumardus ja suudles meest põsele. „Aga nüüd puhka. Ma teen Lulule midagi lõunaks.“

„Ma peaksin õhtusöögi ajaks piisavalt vormis olema, et alla tulla,“ ütles mees.

„Eks vaatame, kuidas sa end tunned,“ sõnas Julia.

„Imetore sind taas näha, Lulu,“ ütles Bernard. „Ja sinu kaaslasega kohtumine oli tõeline rõõm.“

„Mjäu,“ tähendas endiselt diivanil seisev Conrad.

„Conrad ütles, et rõõm on temapoolne.“

„Kas ta pole mitte imeliselt viisakas kass.“